

ΑΝΟΙΧΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΩΝ ΣΤΙΣ Η.Π.Α.

Ένας ανοιχτός πόλεμος εναντίον των μικρών ιδιοκτητών κήπων έχει ξεσπάσει τα τελευταία χρόνια στις Ηνωμένες Πολιτείες. Με διάφορες αφορμές, δημοτικές αρχές σε διάφορα σημεία της χώρας **εξαναγκάζουν τους πολίτες να διαλύσουν τους μικρούς ιδιοκτήτες κήπους των σπιτιών**

τους.

Αν και καμία επίσημη αρχή δεν αναφέρει ανώτερες κυβερνητικές διαταγές για το «ξήλωμα», αυξάνονται και πληθύνονται οι αντιδράσεις απέναντι στους **νέους διατροφικούς νόμους**, τους οποίους όλοι πλέον υποπτεύονται για την νέα κατάσταση που δημιουργείται.

Όλο και περισσότερα είναι τα περιστατικά στα οποία **οι δημοτικές αρχές με διάφορες αιτιολογίες** αναγκάζουν τους ιδιοκτήτες μικρών κήπων να τους καταστρέψουν, να τους μεταφέρουν, ή ακόμα και να τους σμικρύνουν.

Ο Καρλ Τρικόμο, στην πόλη Φέργκιουσον του **Μιζούρι**, πρέπει σύμφωνα με τις δημοτικές αρχές να ξεριζώσει τον κήπο μπροστά από το σπίτι του, επειδή παραβιάζει «τα μίνιμουμ στάνταρ εξωτερικής εμφάνισης» που θέτει η πόλη, τα οποία απαιτούν οι ιδιοκτήτοι κήποι να βρίσκονται όπισθεν και όχι εμπρός της οικίας!

Ο δήμος της πόλης του **Ορλάντο** επέβαλλε πρόστιμο **500 δολαρίων** για κάθε επιπλέον ημέρα που το ζεύγος Χέλβενστον θα κράταγε

τον λαχανόκηπό του. Ο δήμος έδωσε διορία στο ζεύγος να ξεριζώσει τον κήπο του σπιτιού του, με αιτιολογία ότι ο νόμος δεν επιτρέπει τη «δημιουργία αγροτικών ζωνών εντός κατοικήσιμων περιοχών» και, όπως στο Φέργκιουσον, τη δημιουργία κήπων στο μπροστινό μέρος των κατοικιών. Η απόφαση αυτή ξεσήκωσε θύελλα διαμαρτυριών, καθώς παρά τις διαβεβαιώσεις του δήμου ότι η διορία δεν υπόκειτο σε άνωθεν κυβερνητική εντολή, όλο και περισσότεροι Αμερικάνοι βλέπουν τις τοπικές αρχές να έχουν επιδοθεί σε μία προσπάθεια διάλυσης των μικρών ατομικών κήπων. Το ζεύγος Χέλβενστον κινήθηκε νομικά και δικαιώθηκε με δικαστική απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2013.

Σε πολλές περιπτώσεις, οι δημοτικές αρχές χρησιμοποιούν τελείως παράλογα τοπικά νομοθετήματα (για τα οποία είναι γνωστές κάποιες πολιτείες των Η.Π.Α), όπως για παράδειγμα, έναν νόμο στη Φλόριντα ο οποίος προϋποθέτει ότι ο κήπος δεν θα καταλαμβάνει έκταση μεγαλύτερη του 25% των συνολικών τ.μ. της οικίας που τον φιλοξενεί.

Αυτές βέβαια οι δικαιολογίες που έρχονται με τη μορφή κάποιων περιέργων και ως επί το πλείστον ξεχασμένων νόμων -όταν αυτοί υπάρχουν, γιατί έχουν γίνει και παρατυπίες όπως στην υπόθεση Χέλβεστον-, **δεν είναι παρά η αρχή της προσπάθειας συγκέντρωσης της αγροτικής παραγωγής σε λίγες εταιρίες και μονάδες.**

Κατά τη διάρκεια των δύο παγκοσμίων πολέμων, στις Η.Π.Α. το κράτος προωθούσε την ιδέα ανεξάρτητης γεωργικής παραγωγής, ακόμα και εντός των πόλεων, ως «πατριωτικό καθήκον». Τώρα, που τα εταιρικά συμφέροντα «μυρίστηκαν αίμα», φαίνεται ότι ακόμα και ένας απλός λαχανόκηπος αποτελεί πρόβλημα, και θα πρέπει να ξηλωθεί, με νόμους που υπάρχουν ή και που ...εφευρίσκονται εκείνη την ώρα.

Με δεδομένο το Νόμο S510 του 2011, η δυνατότητα ανεξάρτητης αγροτικής παραγωγής από αυτόνομους καλλιεργητές αρχίζει πλέον να αμφισβητείται ευθέως. **Η προσπάθεια συγκεντροποίησης της αγροτικής παραγωγής σε λίγες συγκεκριμένες εταιρίες, απειλεί**

ευθέως την ελευθερία στην γεωργική καλλιέργεια, όχι μόνο στις Η.Π.Α. αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Οι προϋποθέσεις που θέτει ο νόμος S510 για τον τρόπο παραγωγής και διανομής των παραγόμενων προϊόντων, είναι τόσες πολλές, ώστε είναι θεωρητικά αδύνατον να καλυφθούν από έναν μικρό ανεξάρτητο καλλιεργητή. Με κύρια αιτιολογία την “ασφάλεια” της γεωργικής παραγωγής, τα κέντρα αποφάσεων, τα οποία στη συντριπτική τους πλειοψηφία ελέγχονται ή/και επηρεάζονται άμεσα από τις πανίσχυρες εταιρίες του χώρου, έχουν ως άμεσο στόχο την επιβολή χρησιμοποίησης συγκεκριμένων ποικιλιών, ως επί το πλείστον μεταλλαγμένων, συγκεκριμένων ζιζανιοκτόνων και αυξητικών αντιβιοτικών, συγκεκριμένων βέβαια εταιριών.

Η νομοθεσία, τόσο στις Η.Π.Α. όσο και σταδιακά στην Ευρώπη, κινείται προς την κατεύθυνση της ολιγοπώλησης της αγοράς, αφού οι όλο και αυστηρότερες προδιαγραφές για καθαρότητα, νεότητα και τρόπου παραγωγής των προϊόντων φωτογραφίζουν ουσιαστικά τα βιομηχανικά προϊόντα και μόνο αυτά. Δεν είναι άλλωστε τυχαία η δύναμη και η επιρροή μεγάλων πολυεθνικών προς τους διαμορφωτές αντίστοιχων νόμων και αποφάσεων, τόσο στην Ευρώπη, όσο και στις Η.Π.Α.

Για τις εξαρτώμενες από τα κορπορατικά συμφέροντα κυβερνήσεις, το μερίδιο του 53% στην παγκόσμια αγορά σπόρων που κατέχουν τρεις πολυεθνικές, η Monsanto, Syngenta και DuPont φαίνεται ότι δεν είναι αρκετό.

Τα δύο ευρωπαϊκά σχετικά προσχέδια που είδαν το φως της δημοσιότητας το 2012, προσχέδια του Κανονισμού ο οποίος αναμένεται τον Μάρτιο του 2013, κινούνται εντός των αντίστοιχων με τον Νόμο S510 πλαισίων, θέτοντας ασφυκτικά πλαίσια για τους ανεξάρτητους γεωργούς και βιοκαλλιεργητές, σε επίπεδο κόστους παραγωγής, προδιαγραφών «ασφαλείας», πιστοποίησης και εγγραφής τους (οι οποίες φωτογραφίζουν κυριολεκτικά τα βιομηχανικά και μόνο προϊόντα), αλλά και γραφειοκρατίας.

Πηγές: ETC Group, Mod Freedom, Seed-Sovereignty

Φωτό:wikipedia

Άρης Καπαράκης

Συνεργάτης της ΜΚΟ Σόλων

22 Ιανουαρίου 2013